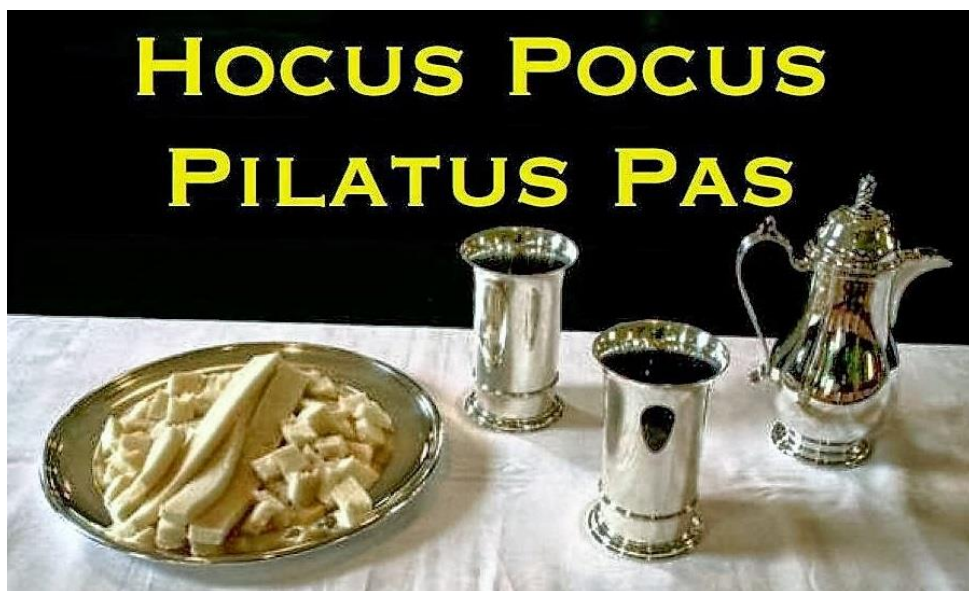

TER OVERDENKING.... door O. Vossema

Hocus pocus?

Dit is een oeroude toverspreuk. Waar komt het eigenlijk vandaan en hoe is het ontstaan? Leuk om zulke dingen uit te zoeken en vaak is het bizar om er achter te komen hoe het echt zit.

De hele toverspreuk, zoals ik me die van vroeger wel herinner, luidt: 'Hocus Pocus Pilatus Pas'.

Vreemd dat die Pilatus erin voor komt; dat wijst direct een hele speciale richting op. Ik ken maar één Pilatus en zijn volledige naam was 'Pontius Pilatus' en hij was de

stadhouder over Jeruzalem tijdens de berechting van Jezus Christus.

Een echte man van de wereld en een politicus bij uitstek die het met de waarheid niet zo nauw nam, zoals we dat ook wel kennen van huidige politici.

De kreet 'Hocus Pocus' is waarschijnlijk via het Kerklating van

de R.K-Kerk overgeleverd. Volgens een oud Vlaams etymologisch woordenboek was de oorspronkelijke tekst: Hoc est Corpus. Deze woorden betekenen: ‘Dit is mijn lichaam’ en dat is een uitspraak van de Heere Jezus uit Mattheüs 26:26 “En terwijl zij aten, nam Jezus een brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan Zijn discipelen en zei: Neem, eet, dit is Mijn lichaam.”

Dit zijn woorden die zeer ingrijpend zijn als we erover nadenken. Letterlijk reikt Hij hun een stuk brood aan; overdrachtelijk gaat het over Zijn eigen lichaam dat korte tijd later ook afgebroken werd om door de Joden te worden ‘genomen en op te eten’. Wat is er allemaal in Jezus omgegaan bij deze maaltijd? Hij wist hoe het zou gaan en dat heeft Hij zijn hele aardse leven geweten. Toch zingen ze samen even later nog de Lofzang volgens Mattheüs 26:30. Dat zal wel met een brok in de keel geweest zijn, want ook Judas was erbij en alle plannen van hem waren ook bij Jezus bekend volgens vs. 23. Deze gezamenlijk maaltijd wordt vaak het laatste avondmaal genoemd maar in sommige kringen noemt men het ook wel het ‘eerste avondmaal’. Hoe het ook zij, Hij wist wat Hem te doen stond: Zijn leven bewust overgeven voor de mensheid. En dat deed Hij even later. Mattheüs 27:50 zegt: “Jezus riep wederom met luide stem en gaf de geest.” Hij gaf Zijn levensgeest

bewust en gehoorzaam terug aan de Vader Die het hem gegeven had (zie ook Prediker 12:7). En als de levensgeest uit het lichaam is, dan is dat een dood lichaam geworden en daar kun je niks meer mee. Het is een lege dop die zijn functie heeft gehad. De overledene ging naar het dodenrijk en het lichaam in het graf. Maar deze zaken, die normaal geen keer kennen, namen hier een wereldschokkende wending. De dood had niet het laatste woord en het dodenrijk moest zijn prooi teruggeven. En hiermede was het laatste woord nog niet gesproken, want deze gebeurtenis zou verregaande gevolgen hebben voor de mensheid. Het fenomeen dood bleek geen onneembare vesting, want Christus zegevierde hierover. Door het geloof van Jezus Christus werd dit bolwerk van kracht beroofd. Gods tegenstander kan alleen maar knarsetandend toezien dat zijn autoriteit op dit terrein volledig ontkracht is.

Nog heeft het grootste deel van de mensheid hier geen weet van, maar daarom is het niet minder waar. En het mooie is, gewone mensen zoals u en ik mogen ons dat toeëigenen. We mogen geloven hoe God ons beschouwt. Zoals Romeinen 6:5-7 bijvoorbeeld zegt: “Want als wij met Hem één plant zijn geworden, gelijkgemaakt aan Hem in Zijn dood, dan zullen wij ook aan Hem gelijk zijn in Zijn opstanding. Dit weten wij toch, dat

onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam van de zonde tenietgedaan zou worden en wij niet meer als slaaf de zonde zouden dienen. Want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde.”

Nou, dat geldt voor iedere gelovige: zo ziet God dat; dat is onze status voor God! Daar wordt ik steeds weer heel stil van en tegelijk ook heel blij. Dit is geen hocus pocus, maar heerlijke realiteit!